

[Brusvang]

Jeg tænker herved specielt på Colombos tale i Europa-Parlamentet. Når man sammenholder den tale med Genscher-Colombo-planen, kan jeg ikke se rettere, end at sagen har fået et langt videre perspektiv. Det er en langt større problemkreds, der er inddraget i debatten.

Vor første reaktion over for Genscher-Colombo-planen er, at vi i høj grad hilser initiativet velkommen. Vi mener, det er såre positivt, og vi mener, at dets største værdi ligger i dette, at det er debatskabende. Og så er det også i sig selv en stor ting og en vigtig ting, at kendte og fremtrædende europæiske politikere fra nationer i Europa, som i århundreder har bekriget hinanden, nu lægger deres kræfter i at cementere og udbygge det samarbejde, der rent faktisk er i gang.

Selve programerklæringen, som den europæiske akt er, er altså fremsat, fordi man gerne vil fremme nogle nye initiativer på et tidspunkt, hvor man føler, at Europa befinder sig i et dødvande, men når planen sammenholdes med de udtalelser, der i øvrigt er faldet, fremgår det, at man sigter videre. Man sigter på en traktatudvidelse, man sigter på yderligere beføjelser til institutionerne og specielt til Parlamentet, og man sigter på det nærmeste imod at afskaffe vetoet.

Heroverfor må jeg anlægge en mere pragmatisk vurdering. Det er CDs opfattelse, at den største værdi ligger i den debat, der er skabt. Om selve hensigtserklæringen – hvis den vedtages, og i det omfang den vedtages – i sig selv får nogen praktisk politisk virkning, det står vi mere tvivlende over for, og vi står måske også lidt tvivlende over for, om de forskellige procedureforslag, som planen indeholder, også virkelig giver os et bedre politisk instrument end de instrumenter, vi allerede råder over i dag.

Derfor vil jeg gerne sammenfatte CDs synspunkter her i følgende:

CD finder, at der ikke er behov for nye traktater og for så vidt heller ikke for ændring af de bestående. De bestående traktater er efter vor opfattelse rummelige nok. Det, der er behov for, er, at en række af de uløste problemer i EF bliver løst ved større politisk handling og gennem større politisk vilje.

Jeg vil godt gøre et par bemærkninger om forholdet mellem Europa-Parlamentet og Ministerrådet. Det er en kendsgerning, som vi, der er overbeviste europæere, kan beklage, at

der er spændinger og konflikter og frustrationer, men vi har ikke troen på, at dette problem kan løses ved at give Parlamentet udvidede beføjelser eller ved at skabe en ny traktat. Da det direkte valg i sin tid blev indført, var vi fra CDs side principielt tilhængere af tanken om det direkte valg, men vi undlod ikke at gøre opmærksom på, at et direkte valg måske kunne få nogle konsekvenser, der ikke helt svarede til det ønskede.

Med hensyn til de nuværende Europa-Parlamentsmedlemmer er det vor vurdering, at uanset deres fremragende personlige egenskaber gælder det for mange af dem, at de er uden parlamentarisk erfaring, og at de er uden et parlamentarisk bagland. Det var også kun relativt få partier, der stillede egentlige politiske ledere til rådighed for dette valg. De forhold, jeg har peget på her, kan godt være en medvirkende årsag til, at der ikke er kommet det samarbejde imellem Europa-Parlamentet og Ministerrådet, som man kunne have ønsket sig.

Resultatet af CDs vurdering er altså, at vi har den største respekt for det arbejde, som hr. Colombo og hr. Genscher har udført, det har været værdifuldt for debatten, men om den politiske virkning af det er så nyttig, om der kommer en sådan effekt ud af det, som man sigter mod med disse nye instrumenter, har vi altså vore tvivl over for.

Det siger sig selv, at CD ikke kan stemme for det af hr. Holger K. Nielsen fremsatte dagsordensforslag.

Niels Helveg Petersen (RV):

Også jeg vil gerne takke udenrigsministeren for redegørelsen. Jeg synes, det er godt, at vi på dette tidspunkt får fremlagt regeringens syn på disse anliggender og får en afklaring af holdningen. Ministerens redegørelse er forsigtig i formuleringerne, men den er langt fra uklar, hvis man viser god vilje.

Jeg skal i nogle punkter resumere det radikale venstres kommentarer til ministerens tale.

For det første er vi aldeles enige i det synspunkt, at EFs problemer ikke løses ved institutionelle ændringer. Der er rimelige muligheder for, at EF-samarbejdet kan udvikle sig inden for traktaternes rammer. Der er plads nok. Traktaterne er ikke nogen hindring for en udvikling af det praktiske, kon-